

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 102/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Procházkom, Lakšárska Nová Ves 403, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 196/2014 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Co 64/2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 196/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Co 64/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 15. februára 2001 domáhal, aby okresný súd udelil súhlas za členskú schôdzu [REDACTED] (ďalej len „odporca“) na prijatie sťažovateľa za člena odporcu.

V predmetnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 18 C 121/2008-60 z 24. februára 2010 tak, že sťažovateľom požadovaný súhlas udelil. Rozsudok okresného súdu potvrdil krajský súd rozsudkom č. k. 10 Co 122/2010-88 z 25. januára 2011.

Vo veci rozhodoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozhodnutím sp. zn. 4 M Cdo 2/2012 z 25. júna 2014 zrušil rozsudok krajského súdu z 25. januára 2011 a rozsudok okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd po vrátení veci zistil, že rozhodnutím členskej schôdze odporcu došlo k jeho zániku (dobrovoľným rozpustením, pozn.) a následnej likvidácii. Z vyjadrenia Okresného úradu Trnava, pozemkového a lesného odboru okresný súd zistil, že rozhodnutím členskej schôdze odporcu zo 17. mája 2014 došlo k zániku uvedenej poľovníckej organizácie.

Na základe týchto skutočností okresný súd rozhodol uznesením č. k. 18 C 196/2014-30 z 15. januára 2015 tak, že konanie zastavil.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 26 Co 64/2015-39 z 30. októbra 2015 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľ je v súdnom konaní, ktoré trvá od podanie návrhu na začatie konania dňa 07. 02. 2001 kedy bola podaná žaloba na Okresný súd v Trnave pre porušovanie zákona NR SR č. 99/93 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov a ustanovení, nakoľko [REDAKOVANÉ] (ďalej len POS) nerešpektovali žiadosť sťažovateľa o prednostné prijatie za člena POS...

Na prvý pohľad podľa názoru sťažovateľa jednoduché ustanovenie zákona, ktoré si dokáže vysvetliť každý, práve opak je pravdou, interpretáciami a odbornými výkladmi ako to nazvali, robili obštrukcie a problémy a napriek zákonnej formulácii orgány nielen štátnej správy, ale hlavne súdov okresných, krajských, Najvyššieho súdu SR a vtedajšej Generálnej prokuratúry (odb. článok Doc. JUDr. L. Lehošťák CSc. je v súdnom spise)...

Medzi osobou sťažovateľa a „[REDAKOVANÉ]“ (POS), prebiehal súdny spor ktorý trvá už viac než 14 rokov, ktorého výsledkom bolo v rámci odvolania POS rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 122/2014, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Trnave č. k. 18 C 122/2008, ktorým OS v Trnave potvrdil členstvo sťažovateľa v POS.

Vzhľadom na dlhoročné priesťahy v súdnom konaní POS dňa 27. 05. 2014 oznámil OÚ v Trnave pozemkovému a lesnému odboru zrušenie spoločnosti likvidáciou. Následne OÚ v Trnave pozemkový a lesný odbor dňa 03. 12. 2014 zaslal listinné materiály z oznámenia o likvidácii POS, Okresnému súdu v Trnave...

Okresný súd v Trnave, vyzval v súvislosti s likvidáciou POS, dňa 08. 12. 2014, či sťažovateľ trvá na podanom návrhu súdneho sporu v konaní č. 18 C/196/2014. Dňa 19. 12. 2014 oznámil sťažovateľ OS v Trnave, že trvá na podanom návrhu aj napriek tomu ako uvádzal OS v Trnave, že došlo k zániku odporcu – POS. Sťažovateľ má za to, že likvidácia POS bola uskutočnená nie v súlade so zákonom, úmyselne a účelovo, z toho

dôvodu požiadal orgány štátnej správy riadiace poľovníctvo ako aj orgány činné v trestnom konaní o preskúmanie zákonnosti zrušenia spoločnosti POS likvidáciou.

Krajský súd v Trnave následne vydal Uznesenie č. k 26 Co/64/2015-39, zo dňa 30. 10. 201, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa, že trvá na podanom návrhu. Sťažovateľ berie uznesenie Krajského súdu v Trnave ako uznesenie vydané predčasne, nakoľko preskúmanie likvidácie POS orgánmi činnými v trestnom konaní nie je ešte ukončená, ako aj vzhľadom na dlhoročné priedahy súdov ako aj orgánov Štátnej správy a ich nečinnosťou došlo v konaniach, k zbytočným priedahom...

Ad 1) Predmetom konania pred okresným súdom je Návrh na začatie konania o udelenie súhlasu k prijatiu za člena, zo dňa 07. 02. 2001

Návrhy tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, a preto ich z právneho hľadiska nemožno považovať za zložité pričom namietané konanie zložité nie je ani po skutkovej stránke.

Ad 2) Správanie sa sťažovateľa v danom konaní neprispelo k priedahom vo veci. Od začiatku komunikácie s okresným a krajským súdom je sťažovateľ ústretový, zúčastnil sa nariadených termínov pojednávania, reagoval včas na výzvy okresného a krajského súdu, podal viac krát a opakovane sťažnosť na Okresný súd Trnava na priedahy ako aj nečinnosť v konaní, ktorým sa domáhal ich odstránenia.

Ad 3) Sťažovateľ je názoru, že Okresný ako aj Krajský súd v Trnava v danej veci vykonával veľa neefektívnych úkonov o čom svedčí predložený prehľad časovej postupnosti okresným súdom vykonávaných úkonov (viď časový priebeh úkonov) resp. nevykonal žiadne úkony bez podnetu sťažovateľa.

Aj napriek odpovede predsedníčky Krajského súdu v Trnave (Upovedomenie o vybavení podania, KS v Trnave, zo dňa 20. 01. 2011) na podanú sťažnosť, v ktorej skonštatovala jej dôvodnosť a za spôsobené priedahy vo veci sa sťažovateľovi ospravedlnila, čím potvrdila iba neefektívne úkony súdov a nie primeranú lehotu na prejednanie veci, čo napomohlo následne POS vstúpiť do úmyselnej a účelovej likvidácie

Pretože namietané konanie je do súčasnej doby právoplatne skončené, podľa sťažovateľa niet iného súdu, ktorý by chránil jeho základné právo alebo slobodu...»

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu ako aj Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn.: č. k. 18 C/196/2014-30, č. k. 26 Co/64/2015-39 porušené bolo

(Sťažovateľovi)... priznáva finančné zadosťučinenie v sume 33.000,00 eur..., ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia

(Sťažovateľovi)... priznáva úhradu trov konania v celkovej sume 220 eur... na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto:

«Sťažovateľov spor trvá od roku 2001... Vzhľadom na uvedené prietahy v konaní ako aj z časového hľadiska, sťažovateľ vynaložil na riešenie veci vela vlasnej energie, úsilia, financií na právne zastupovanie, náklady na dopravu, ako aj ostane náklady vo veci, čo malo v konečnom dôsledku vplyv i na jeho ďalší zdravotný stav, keď mu bol v roku 2010 vzhľadom i na jeho zhoršený zdravotný stav pridelený „Preukaz fyzickej osoby ZŤPS“. Z toho dôvodu sťažovateľ požaduje a domáha sa priznania odškodnenia.

Pretože sťažovateľovi vzhľadom aj na jeho zhoršujúci zdravotný stav vznikli a vznikajú vážne škody konaním žalovaného a nečinnosťou súdu sa celá vec predĺžila, čím sa predĺžila aj jeho právna neistota v ktorej sa dlhodobo nachádza, je ním uplatnený nárok primeraného finančného zadosťučinenia plne odôvodnený.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priesťahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto

práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom predbežného prerokovania sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd rozhodol uznesením č. k. 18 C 196/2014-30 z 15. januára 2015, ktorým napadnuté konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 26 Co 64/2015-39 z 30. októbra 2015 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2015. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. februára 2016, t. j. v čase, keď napadnuté konania boli právoplatne skončené. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušovaniu v sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru v čase podania sťažnosti postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, a preto sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2017